

Bestemmelse, der vil kunne anvendes stærkt imod Anstalten, idet man vil kunne gøre Reklame med, at de andre Selskaber ikke lade Interessenterne betale Omkostningerne ved Bonusuddelingen. Saaledes forholder det sig dog ikke, thi naar det kommer til Stykket, er det alligevel Interessenterne i de private Selskaber, der betale Omkostningerne ved Bonusudbetalingen, derom kan der ikke være Tvivl. Der er kun den Forskel, at vi have været saa aabenhjertige at sige det rent ud, men det kan godt være, at det vil vise sig at være rigtigt, at vi lade være at gøre det, naar vi komme til at tale nærmere derom. Det ærede Medlem for Køge indvendte imod § 14, at den der givne Regel, at Bonus tilkommer den forsikrede, naar ikke andet er fastsat i Forsikringsdokumentet, skulde være mindre heldig. Jeg tror imidlertid, at det er nødvendigt i saa Henseende at have en tydelig og klar Regel, og denne Regel aabner jo Adgang til i selve Forsikringsdokumentet at lade indsætte hvad som helst, som vedkommende Parter ville have bestemt om, hvem Bonus skal tilfalde. I saa Henseende er Anstalten villig til at modtage — jeg kan gerne sige — en hvilken som helst Bestemmelse, som vedkommende indtrædende Interessent maatte ønske indsat, men det er i høj Grad heldigt, at man netop har en tydelig Regel i saa Henseende, i hvilken der altsaa kan gøres Forandring, naar det ønskes. Ellers gælder denne Regel, om hvis Indhold der ikke kan disputeres. Det kan være, at den Regel, for saa vidt den bliver anvendt paa de allerede bestaaende Forsikringer, kunde trænge til en nærmere Tilføjelse, men det kan jo ogsaa komme under nærmere Overvejelse. Det ærede Medlem berørte Spørgsmaalet om, at der skulde mangle en Bestemmelse for, naar Bonusudbetalingen skulde tage sin Begyndelse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds har allerede udtalt sig om Anstaltens Stilling hertil. Jeg kan ikke have noget mod, at man søger nærmere at fastsætte en Bestemmelse derom i Loven, men saa maa vi ogsaa være aldeles paa det rene med, at den Frist, man sætter, ikke bliver for kort. Det skal jo ikke være Meningen dermed, at man ved en kort Frist tvinger Anstalten til at nøjes med mindre gode Oplysninger til Bestemmelsen af Dødeligheden og de andre Momenter, der spille med ind paa Bonusopgørelsen. Vil man give en Regel, maa man sætte Fristen rundeligt, og saa kommer man meget let til at modarbejde

sit eget Formaål. Anstalten vil da nemlig snarere være fristet til at bruge den Termin, der er given, i Stedet for at søge at blive hurtigst muligt færdig. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at saa snart man kommer til en fast Ordning af dette Forhold, vil Anstalten være i Stand til at foretage det fornødne Arbejde, som maa lægges til Grund for Bonusudbetalingen, hurtigere end tidligere. Jeg tror derfor, at man maaske hellere maatte lade være at sætte en saadan Bestemmelse ind i Forslaget. Det ærede Medlem for Køge omtalte dernæst § 20, der giver nærmere Regler for, hvorledes Tvistigheder mellem flere, der mene sig berettigede til Bonus, skulde afgøres. Man havde tidligere en Kommission af juridisk uddannede Mænd, der virkede som Domstol i dette Tilfælde. Det har imidlertid vist sig upraktisk, fordi der i Virkeligheden var meget faa Tilfælde, der kom til Afgørelse for denne Kommission. Jeg skal for mit Vedkommende gerne indrømme, at der er noget mangelfuldt ved, at man lægger Afgørelsen af dette Spørgsmaal om, hvem af flere, som mene sig berettigede til at erholde et Pengebeløb, som Anstalten vedkender sig at være pligtig at udbetale, der skal have disse Penge, ind under en administrativ Myndighed. Det er ganske vist mangelfuldt, og jeg skal gerne gaa med til at spekulere paa, om man ikke kunde bringe Domstolene ind her i Bestemmelsen, saa at Afgørelsen eventuelt kunde komme til Domstolene. Spørgsmaalet kan synes stort, men Erfaringen har lært, at det er meget lille. Der er saa faa Tilfælde af den Slags, og Striden drejer sig jo ikke om at udbetale de store Beløb, Policebeløbene, men kun om de forholdsvis mindre Summer, selve Bonusbeløbene. Jeg har derfor ment, at man maaske kunde nøjes med den her foreslaaede Ordning, men jeg er, som sagt, villig til at gaa ind paa en nærmere Overvejelse deraf.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds omtalte § 22. Saa vidt jeg forstod ham, var hans Hovedanke mod den, at Bestemmelsen ikke hørte hjemme i denne Lov, den maatte hellere komme ind paa et Tillæg til Loven af 1870. Det er for saa vidt rigtigt, at den bedre vilde faa sin Plads, hvis der var Anledning til at udarbejde et Tillæg til Lov af 1870, men da vi i 1893 have faaet ændrede Bestemmelser for Livsforsikringsanstalten og faaet Loven af 1870 suppleret, saa vidt det var fornødent, og da endelig dette Forhold her kun drejer sig om en enkelt Bestemmelse, i hvilken man ønsker Forandring,